

»Du har misforstaaet mig, Asmus! Jeg har ikke beklaget mig. Det skal du heller ikke gøre. Jeg misunder jer ikke jeres Glæder. Jeg har mine egne — som jeg altsaa nu vender tilbage til. Du talte før om den Tilstand, du traf mig i, da du kom til Favsingholm sidste Efteraar. Den har jeg naturligvis ikke glemt; men den skræmmer mig ikke mere. Jeg tror, at jeg nu er i Stand til at skønne paa, hvad jeg dengang lærte. En saadan lang Sygdomstid gør En klog paa mange Ting, som er skjult for de sunde og geskæftige.«

»Hvad er det for Slags Lærdomme, du tænker paa?« spurgte Vennen.

»Det maa du som Læge jo vide bedre end nogen anden, at endogsaa en uhelbredelig Spedalsk kan have sin Lykkeverden. Blot det, at man opdager, hvor lidt der i Grunden skal til for at gøre Sindet glad, er jo en uvurderlig Gevinst. En Fugl, der sætter sig i Vindueskarmen, et Dun, et Støvnug, der sejler En forbi i Solskinnet, alle disse mange smaa Oplevelser, som hver eneste Dag i Aaret er rig paa, men som vi ellers ikke giver os Tid til at glæde os over, — mere behøves der jo ikke. En saadan Sindets Nøjsomhed har kun Børn og syge Mennesker i vore forjagede Dage. Og saa er den dog Betingelsen for al virkelig Glæde.«

Asmus Hagen svarede efter en Pavse: